Het Speeltuinfeest

Auteur: Cobi Pengel

Illustraties: Albert Roessingh

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK
27960837

16029974

Het Speeltuinfeest

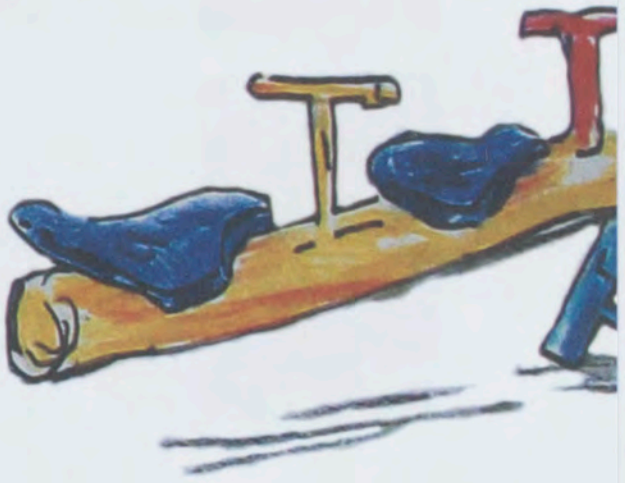

Auteur: Cobi Pengel
Illustraties: Albert Roessingh
Druk: Drukkerij Leo Victor N.V.
Uitgave: Stichting Projekten Christelijk Onderwijs Suriname © Paramaribo 2012
ISBN: 978 99914 56 13 3

Eerder verschenen:

De Gele Papegaai en... *(Verhalenbundel)*
Auteur: Cobi Pengel
Illustraties: Albert Roessingh
Uitgave: Stichting Projekten (PCOS) © Paramaribo 2009
ISBN: 978 99914 56 00 3

De grote en de kleine hengelaar *(Verhalenbundel)*
Auteur: Cobi Pengel
Illustraties: Albert Roessingh
Uitgave: Stichting Projekten (PCOS) © Paramaribo 2010
ISBN: 978 999 704 50

Rozengeur voor oma Roos
Auteur: Cobi Pengel
Illustraties: Albert Roessingh
Uitgave: Stichting Projekten (PCOS) © Paramaribo 2011
ISBN: 978 999 56 08 9

Inhoudsopgave

1.	Marisa en Surisa	blz. 7
2.	Het feest	blz. 13
3.	De grootste verrassing	blz. 20
4.	Zo kwam alles goed	blz. 21

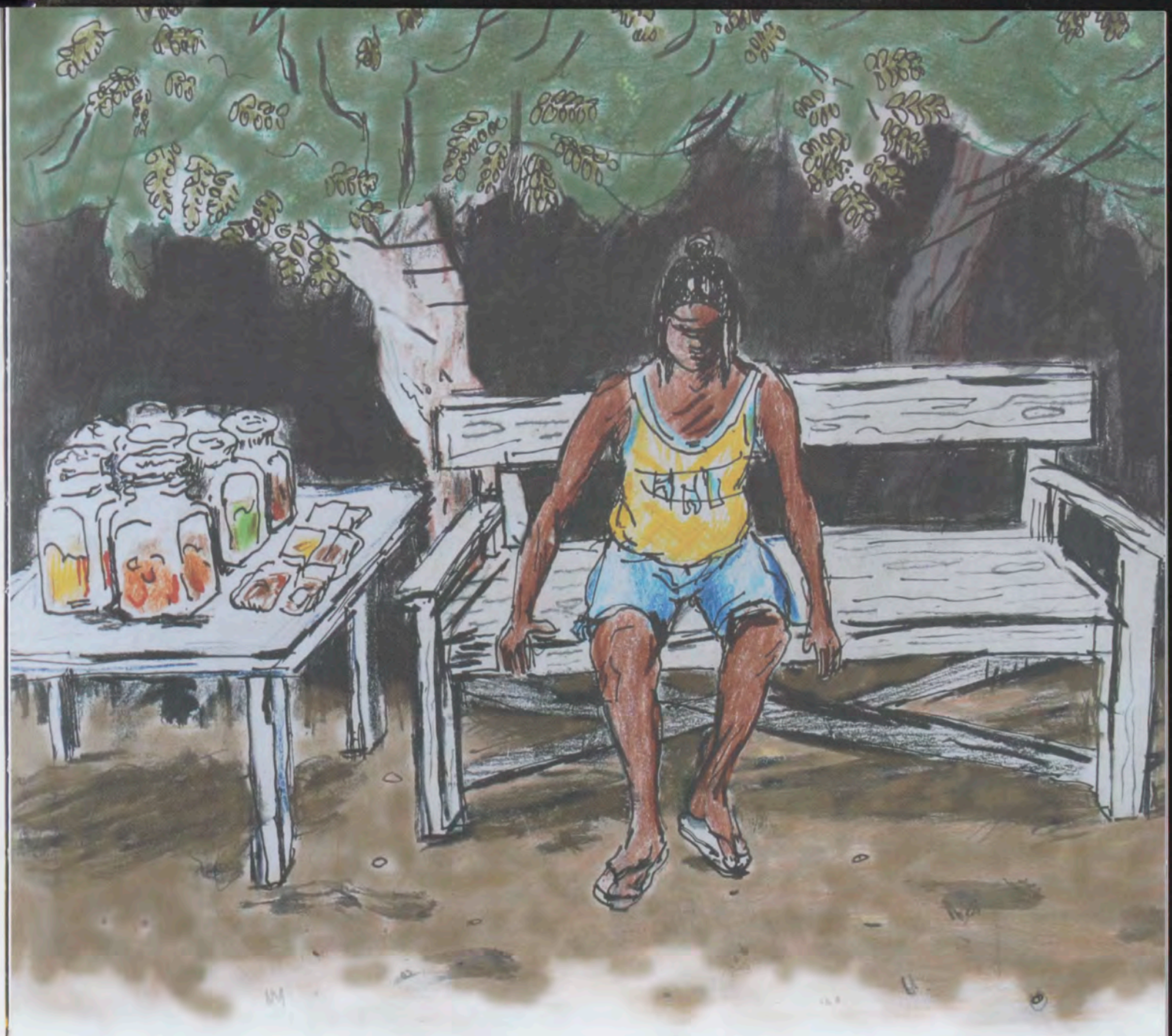

1. Marisa en Surisa

Schommelend met haar benen zit Marisa op de bank onder de tamarindeboom. Naast haar staat de tafel waarop ma's glazen flessen met zelfgemaakt zuurgoed: birambi, komkommer, olijven, appeltjes, groene manje, papaja en pomusteri, maar ook zakjes met cassave- en bananenchips die ze 's avonds bakken. Tamarindekoekjes zijn er alleen als de boom vruchten heeft. Marisa moet 's middags verkopen en het geld ontvangen als er klanten komen. Ma vindt dat een flinke meid van elf dat best al kan. Meestal zijn het kinderen uit de buurt die komen kopen, maar vaak ook gebeurt het dat er auto's stoppen. De kwaliteit van ma's zuurgoed is bekend en ze heeft haar vaste klanten.

Marisa verveelt zich. Er zijn de hele middag nog geen klanten geweest. Het is stil in de buurt en het is warm. Ma slaapt. Ze komt altijd moe thuis van haar werk, kookt dan voor Marisa en zichzelf en na het eten gaat ze een beetje liggen.
Het was heel wat gezelliger toen pa er nog was. Maar die is enkele maanden geleden naar Holland gegaan. Hij heeft zich laten overhalen door oom Armand. Die zou voor werk zorgen zodat pa daar kon blijven en later zijn vrouw en dochter kon laten halen. Maar hij heeft het er helemaal niet naar zijn zin en ze hebben al een tijd niets van hem gehoord. Ma moet daarom naast haar werk op kantoor een bijverdienste hebben. Vandaar het zuurgoed, de chips en de tamarindekoekjes.
Vooral in het begin verlangde Marisa heel erg naar haar vader en sprak ze er vaak met haar moeder over hoe ze hem miste. Maar toen ze merkte dat ook ma verdriet had, zweeg ze er maar over.
Als ze aan haar vader denkt, ziet ze steeds weer hun uitstapje naar de Colakreek voor zich, kort voor hij vertrok. Ze waren er op een zondag met de hele familie naartoe gegaan. Ook oom Ewald en tante Hanna met hun twee verwende zoontjes Jimmy en Reggie waren erbij. Ze hadden van alles meegenomen: potten met rijst en bruine bonen, een koelbox met dranken en nog allerlei ander lekkers om er een leuke dag van te kunnen maken. De neefjes Jimmy en Reggie hadden het weer niet kunnen laten om Marisa te treiteren. Marisa's vader had hun dan ook de ene bok na de andere gegeven, want zoals gewoonlijk zeiden hun ouders niets. Maar ook al zoals gewoonlijk hadden Jimmy en Reggie gedaan alsof ze doof waren en was het pesten doorgegaan.
Marisa, die nog niet zwemmen kon, was in het ondiepe deel van de kreek gebleven. De neefjes, die wel konden zwemmen, hadden haar echter plotseling mee naar het diepe getrokken en haar een duw gegeven zodat ze kopje onder ging in het donkere water. Marisa had gevoeld hoe ze naar beneden getrokken werd. Eerst had ze het benauwd gehad en veel water geslikt, maar even later was het heel licht om haar heen geworden en zag ze waterplanten in alle kleuren groen die haar met hun lange armen wenkten om met hen mee te komen. Er was ook een zacht ruisen geweest dat langzaam luider werd. Het leek wel zingen. Marisa had zich zo licht als een veertje en zo vrij als een vis gevoeld. Ze had er best willen blijven. Maar toen was daar opeens haar sterke vader geweest die in de kreek gedoken was en haar gered had. Hij had precies geweten wat hij moest doen omdat hij dat geleerd had op een cursus Eerste Hulp Bij Ongelukken. Het was dus gelukkig goed afgelopen met Marisa.

Met Jimmy en Reggie liep het minder goed af: precies daar op Colakreek gaf oom Ewald zijn verwende zoontjes eindelijk het pakslaag dat ze allang hadden moeten krijgen. Ay...dat pakslaag was niet eenvoudig... baya, het was gewoonweg baldadig! San! Den boi bari...bari...bari zodanig dat toen pas de mensen van alle kanten waren komen aanrennen om te zien wat daar gebeurd was!
Ze waren meteen naar huis gegaan omdat de dag verpest was. Pa had al vaak beloofd Marisa naar zwemles te brengen. Daar had hij echter nooit tijd voor weten te maken. Maar toch: hoewel ze altijd al dol op haar vader was geweest, vanaf die dag was hij haar grote held. En nu is hij weg. Vooral 's avonds in bed moet ze vaak aan hem denken en het gebeurt wel eens dat ze huilend in slaap valt.
'Marisa, meisje van me, m'n oogappel, mi wan ai karu', zei hij altijd.
Als het vervelende gevoel te erg wordt, kruipt ze bij ma in bed. Die begrijpt haar, trekt haar naar zich toe en dan vallen ze met de armen om elkaar in slaap.

's Ochtends gaat Marisa natuurlijk naar school. Na het middageten let ze op ma's koopwaar en later maakt ze huiswerk of leest in haar bibliotheekboek. Ze is goed in alle vakken, maar vooral in rekenen. Vandaar ook dat ma haar de verkoop van haar swit'sani toevertrouwt. En omdat ze graag leest en daarnaast ook fantasie heeft, schrijft ze vaak verhaaltjes die ze aan juf laat lezen. Ze mag dan zo'n verhaaltje wel eens voorlezen voor de klas. In het weekend brengt ma haar soms naar de speeltuin in de buurt van Fernandes waar ze kan schommelen, wippen, glijden van de glijbaan en op het klimrek klimmen, samen met andere kinderen. Ma koopt lekkers, meestal een bol en iets te drinken. Soms ook mag Marisa een ritje maken op het paard buiten de omheining. Daar wachten in de namiddag de straathonden op de dames die hun, zodra het donker begint te worden, eten komen brengen. Zomaar doen die dames dat voor die honden die van niemand zijn, heeft ma haar verteld. Dat moeten lieve dames zijn, denkt Marisa, je huis uitgaan om honden eten te gaan geven die niet eens van jou zijn. Dat zijn dames die veel van dieren houden. Marisa houdt ook van dieren. Ze had een pikzwarte hond, een mannetje dat ze 'Black' had genoemd, maar vrijpostige Black wist steeds de plekken in de omheining te vinden die kapot waren. Hij boorde dan om op straat met andere mannetjeshonden te vechten of om een vrouwtje dat loops was, te gaan lastigvallen. Op een dag werd hij, tot Marisa's grote verdriet, doodgereden. Ma heeft gezegd dat ze geen hond meer nemen zolang ze geen goede omheining hebben.

Zittend op de harde bank naast de tafel met de glazen flessen en het andere lekkers, begint Marisa slaap te krijgen. Het is ook zo warm. Ze wenste dat ze in huis de papaja kon pakken zodat ze éventjes maar languit op de grond kon liggen. Maar dat zou een beetje een raar gezicht zijn voor de klanten, als die tenminste nog zouden komen.

'Het wil vanmiddag niet lukken hè?'
Als Marisa verbaasd om zich heen kijkt, ziet ze een meisje van haar eigen leeftijd naast zich op de bank zitten. Marisa kent haar niet, ze is niet van de buurt.
Ze heeft haar tenminste nooit eerder gezien.
Blij met de afleiding antwoordt ze: 'Nee, ik heb vanmiddag nog geen enkele klant gehad. Ben jij misschien zuurgoed bij me komen kopen? Of chips? Of tamarindekoekjes? Alles is lekker. Allemaal door mijn moeder en mij gemaakt.'
'Nee', zegt het vreemde meisje, 'ik ben niet gekomen om iets te kopen,
ik heb trouwens niet eens geld. Ik ben gekomen om jou een beetje gezelschap
te houden. Je zit hier zo alleen.'
'Ja, dat is zo', zegt Marisa, 'ik moet op ma's swit'sani letten en het geld ontvangen als er klanten komen.'
Marisa bekijkt het meisje eens goed. Ze lijkt wel een beetje op haar, ze zouden zusjes kunnen zijn. Dezelfde bruine huidskleur en hetzelfde kapsel: het donkere haar in een dikke vlecht en een aantal dunnere vlechtjes.
Marisa heeft donkerbruine ogen, maar het vreemde aan het andere meisje is dat ze ogen heeft als kleine spiegeltjes waarin Marisa zichzelf kan zien. In tegenstelling tot Marisa die na school altijd meteen haar schoolkleren verwisselt voor huiskleren, ziet dit onbekende meisje eruit alsof ze op weg is naar een feest.
Haar rode jurk is een echte feestjurk en onder aan haar dikke vlecht is een opvallend grote rode strik gebonden. Alsof ze Marisa's gedachten gelezen heeft, zegt ze:
'Vind je het niet saai om hier maar op de bank te moeten wachten tot er klanten

komen? Heb je geen zin om met mij naar een feest te gaan?'
Dus echt onderweg naar een feest, denkt Marisa. En hardop: 'Maar ik kan de spullen van mijn moeder toch niet zomaar laten? Ze zou boos worden als ik met je mee zou gaan. Bovendien draag ik huiskleren. Ik heb trouwens niet eens een feestjurk.'
'Niets van dat alles is een probleem. Ik ben erg goed in regelen. Ik regel gewoon dat er in de tijd dat we weg zijn geen klanten komen.'
En schaterlachend: 'Geen betalende klanten en geen niet-betalende klanten!
En die huiskleren van je verander ik met gemak in precies zo'n feestjurk als de mijne. Zeg maar welke kleur je mooi vindt.'
Nog niet bekomen van haar verbazing zegt Marisa aarzelend: 'Uhhh..., uhhh..., rose vind ik prachtig... en dan misschien ook een rose strik om mijn vlecht, net zoals bij jou...?'
En het gebeurt nog ook! Als Marisa voorzichtig aan haar vlecht voelt, is er inderdaad een grote strik en als ze zichzelf bekijkt, draagt ze een prachtige rose feestjurk. Haar huisslippers zijn veranderd in zilverkleurige schoentjes met glittertjes en een strikje. Voor alle zekerheid kijkt ze ook nog even snel in de ogen van het meisje om zich ervan te overtuigen dat ze er echt zo mooi uitziet.
'Zie je wel!' roept het spiegeltjesmeisje vrolijk uit, 'leuk hè, dat je mij alleen maar hoeft aan te kijken om jezelf te zien? Helemaal klaar om naar een feest te gaan! Nu zijn we ook meteen vriendinnen, toch, Marisa? Ja, ik weet allang hoe jij heet omdat ik je moeder vaak je naam heb horen roepen. Wil je niet weten hoe ik heet? Onze namen lijken op elkaar.'
Ja, dat wil Marisa graag weten. Verlegen knikt ze. Als dit aardige meisje haar vriendin wil zijn, haar wil meenemen naar een feest en haar zo'n mooie jurk en strik en schoenen heeft gegeven, moet ze natuurlijk haar naam weten.
'Ik zal het je uitleggen. Luister goed, want het is een béétje moeilijk', zegt het meisje. 'Ik ben namelijk niet alleen het meisje dat goed kan regelen, maar ook het meisje dat verrassingen verdeelt. Een moeilijk woord voor verrassing is 'surprise' en daarom heet ik eigenlijk Surprise, snap je? Maar ik vind dat geen mooie naam. Om te beginnen die 'p' en die 'r' zo vlak na elkaar. Eén 'r' in mijn naam vind ik genoeg, die heb jij ook. Maar 'pr'..., wat is dat nou? Gewoon hartstikke gek, vooral als je het vlug na elkaar uitspreekt en dan de 'r' een beetje langer maakt "prrr...", zelfs een beetje een vies geluid..., vind je niet?' En ze schaterlacht alweer! 'Die twee letters laat ik dus gewoon weg. En dan vind ik een 'a' aan het eind van een meisjesnaam veel mooier dan een 'e'. Zo is mijn naam dus 'Surisa' geworden. Jij en ik zijn Marisa en Surisa. Behalve dat we zo op elkaar lijken dat we wel zusjes konden zijn, lijken ook onze namen op elkaar. Vind je het niet leuk Marisa?'
En ze schaterlacht alweer en klapt in haar handen van plezier.
Marisa vindt het geweldig en omdat ze een slimme meid is, heeft ze het 'béétje moeilijke' naamspelletje van Surisa goed begrepen. Wat een vrolijk meisje is Surisa, denkt ze. De gedachte komt in haar op dat deze nieuwe vriendin misschien nog wel meer verrassingen voor haar heeft dan de feestjurk, de strik en de schoenen. Ze had het immers over een feest. Eigenlijk komt dat wel goed uit, want ma heeft vandaag echt geen tijd voor haar en geen enkele klant heeft zich nog laten zien. Ook de buurtkinderen zijn nergens te bekennen. Het zal dus een saaie middag blijven.
'Wel Marisa', zegt Surisa, 'ben je klaar om te gaan?'
Zonder Marisa's antwoord af te wachten, neemt ze haar bij de hand en daar gaan ze: een rode jurk en een rode strik, een rose jurk en een rose strik, op weg naar een feest! De vlechten met de strikken dansen alsof ze al op het feest zijn.

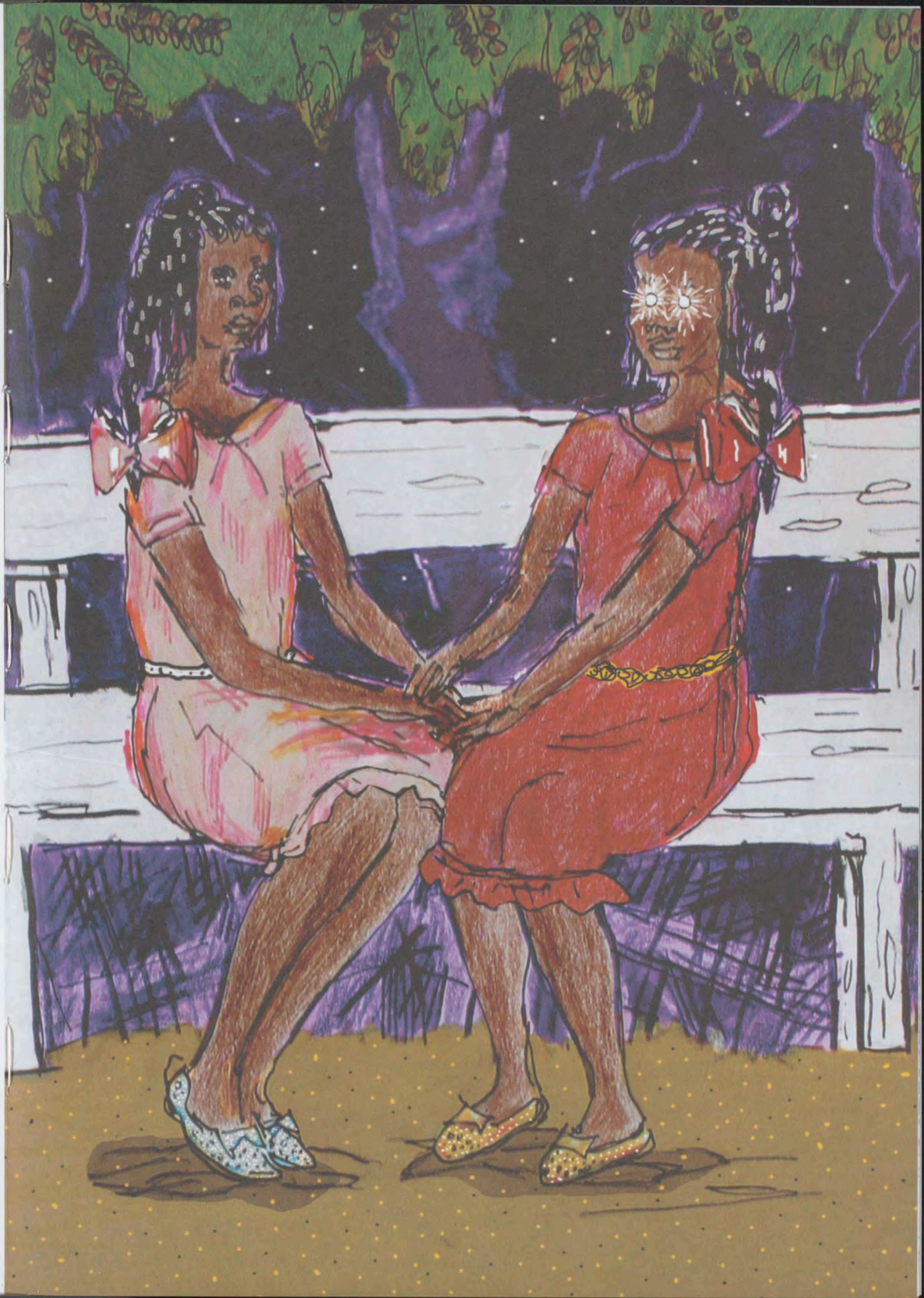

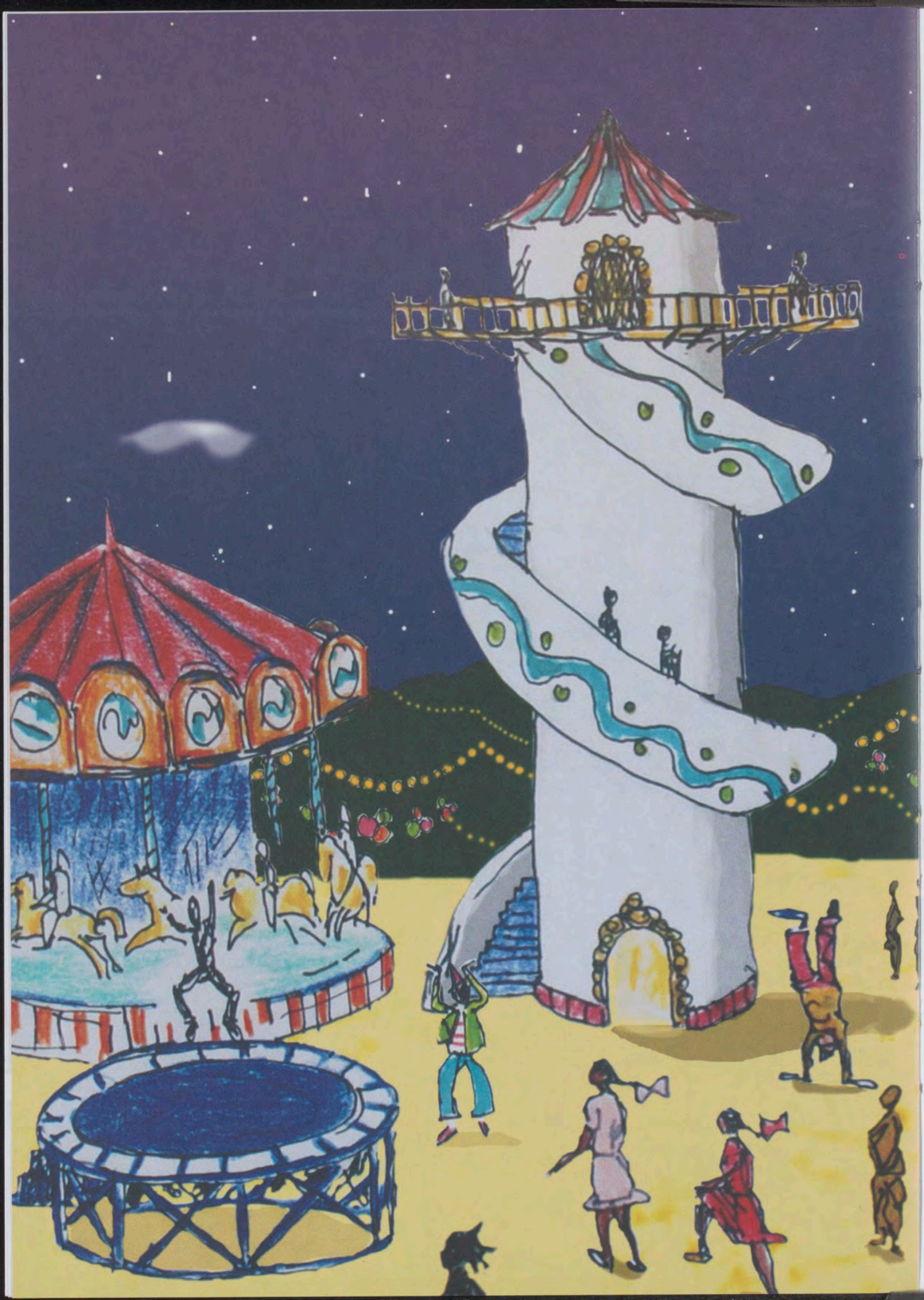

2. Het feest

'Naar wat voor feest zou jij eigenlijk willen gaan Marisa?' vraagt Surisa na een poosje. Natuurlijk mag jij kiezen, want het wordt helemaal jouw feest.'
'Ik weet het niet', is het verlegen antwoord, 'ik ben nog nooit naar een echt feest geweest. Mijn enige feestjes tot nu toe zijn de bezoeken aan de speeltuin bij Fernandes, in de buurt van waar ik elk jaar met de school naar het Kinderboekenfestival ga. Ik mag dan na het schommelen en wippen en klimmen ook vaak een ritje maken op het paard buiten de omheining van de speeltuin. In het weekend, als ma vrij is, gaan we daar soms. Ik kijk dan ook altijd zo graag naar de dames die daar de honden eten geven die van niemand zijn.'
'Goed zo, dat is prachtig, als dat voor jou een feest is, dan regel ik voor jou vandaag een superspeeltuinfeest met alles wat daarbij hoort. Ook de dames die de straathonden eten komen geven. Marisa, dit wordt jouw feest, een speeltuinfeest om nooit meer te vergeten.'

Vreemd genoeg lijken de mensen op straat de feestelijk geklede meisjes met de dansende vlechten niet te zien. De zon begint te dalen. Als ze bij het pleintje van de speeltuin aankomen, is het al bijna donker. Maar het pleintje zelf is schitterend verlicht. De amandelbomen hangen vol gekleurde lampjes en overal zijn er ballonnen en vlaggetjes. Maar wat is dat ? De eenvoudige speeltuin die Marisa kent, met de schommels, de glijbanen, de wippen en de klimrekken ziet er nu heel anders uit. Het is een groot pretpark geworden met sprookjesachtig versierde en verlichte draaimolens en zweefmolens. Ook zijn er trampolines en alles wat er nog meer bij zo'n pretpark hoort. In het midden staat een hoge uitkijktoren met een wenteltrap. Zomaar uit de bomen klinken kinderliedjes. Aangemoedigd door de vrolijke muziek begint Marisa aanzelend mee te zingen. Pa heeft haar wel eens gezegd dat als je graag een feestje wil vieren, je er zelf aan mee moet werken door de vlaggetjes op te hangen en de ballonnen op te blazen. Maar liedjes meezingen helpt vast ook wel, denkt Marisa.
Hè, waarom moet ze nu weer aan haar vader denken...
Over het hele terrein springen en rollen vreemd geklede en geschminkte clowns die af en toe ook op hun handen lopen en koprollen maken.
Er zijn ook nog andere kinderen.
'Die voelden zich ook een beetje eenzaam en verdienden net als jij een verrassing', verklaart Surisa, 'en net als jij hebben zij voor dit speeltuinfeest gekozen. En dat heb ìk dus allemaal geregeld.'
Surisa geniet van Marisa's verbazing, springt op en neer en heeft het grootste plezier.
'Dat heb ìk allemaal geregeld', herhaalt ze trots.
'In plaats van alleen maar 'Surisa' zou je mij dus ook wel 'Surisa-Regel-Risa' kunnen noemen...hahaha' en ze schatert het uit.
Alle meisjes dragen feestjurken in verschillende kleuren en zilveren schoentjes met glittertjes en een strikje en hebben grote dansende strikken in hun haar, net als Marisa en Surisa. De jongens hebben sportieve jeans en kleurrijke hemden aan.
'Maar jij..., jij Marisa, bent mijn speciale gast en weet je waarom? Omdat wij zo op elkaar lijken dat we wel zusjes konden zijn en omdat zelfs onze namen op elkaar

lijken.' De spiegeltjes glimmen van plezier.
Al gauw zijn alle draaimolens en zweefmolens vol kinderen. Er wordt gesprongen op de trampolines, het is feest, feest, feest! De kinderen gillen het uit, ze kunnen er gewoonweg niet genoeg van krijgen.
Dan klinkt er een stem: 'Kom halen! Kom halen! Swit'sani! Swit'sani!'
De muziek is opgehouden en alle kinderen kijken om zich heen waar die stem vandaan komt. Het is een van de gekke clowns die het roept. Nog een keer klinkt het: 'Kom halen! Kom halen! Swit'sani! Swit'sani!' In het midden van het pretpark staat er plotseling een grote tafel die er eerst niet was. Er ligt allerlei lekkers op de kinderen te wachten: niet alleen de bollen die Marisa's moeder altijd koopt, maar nog veel meer: grote taarten en kleine taartjes, versierd met krullen en bloemen van mocca en slagroom en kleurige crème, roomhorens, ice cream, vleesbroodjes en kaassoesjes en ook nog cups met stroop en soft. Allen smullen tot ze niet meer kunnen. Waar is Marisa's verlegenheid gebleven...?
'En het paard?' vraagt ze even later dan ook, 'mag ik ook nog op het paard rijden?'
Weer klapt Surisa luid lachend in haar handen en wat er dan verschijnt, maakt dat Marisa zich bijna verslikt in het kaassoesje dat ze nog gauw in haar mond gepropt had. Geen paard, maar twee enorme kamelen, die Marisa alleen maar kent van foto's en plaatjes in boeken van de schoolbibliotheek. "Het schip van de woestijn" stond er onder zo'n foto, herinnert ze zich. Zo worden kamelen genoemd, heeft juf haar geleerd. Maar hier is toch geen woestijn? Hier is toch gewoon de speeltuin die voor één enkele keer in een pretpark is omgetoverd? Alweer een onverwachte, vreemde verrassing van haar nieuwe vriendin. Surisa's ogen zijn intussen geen spiegeltjes meer, maar stralende sterretjes omdat ze net zo veel geniet van Marisa's blijdschap als Marisa van alle verrassingen.
'Kom maar Marisa', zegt ze, 'ik heb twee kamelen geregeld, één voor jou en één voor mij.'
'Nee.., nee..., o nee..., dat durf ik echt niet', is het bange antwoord.
'Waarom niet, je weet toch wel dat er niets gebeuren kan als ik bij je ben en bovendien, kijk eens: de kamelen knielen voor ons zodat we makkelijk op hun rug kunnen gaan zitten. Hun bulten zorgen voor steun van voren en van achteren zodat we er niet af kunnen vallen. En ik verzeker je dat het lieve dieren zijn.'
Surisa weet Marisa toch over te halen.Terwijl er weer muziek uit de bomen klinkt en de andere kinderen zich opnieuw vermaken in de draaimolens en de zweefmolens, op de trampolines springen en de uitkijktoren beklimmen, gaan Marisa en Surisa op de ruggen van de kamelen zitten. Langzaam en schommelend tussen de bulten maken ze enkele rondjes om wat voor die ene keer geen eenvoudige speeltuin, maar een echt pretpark is.

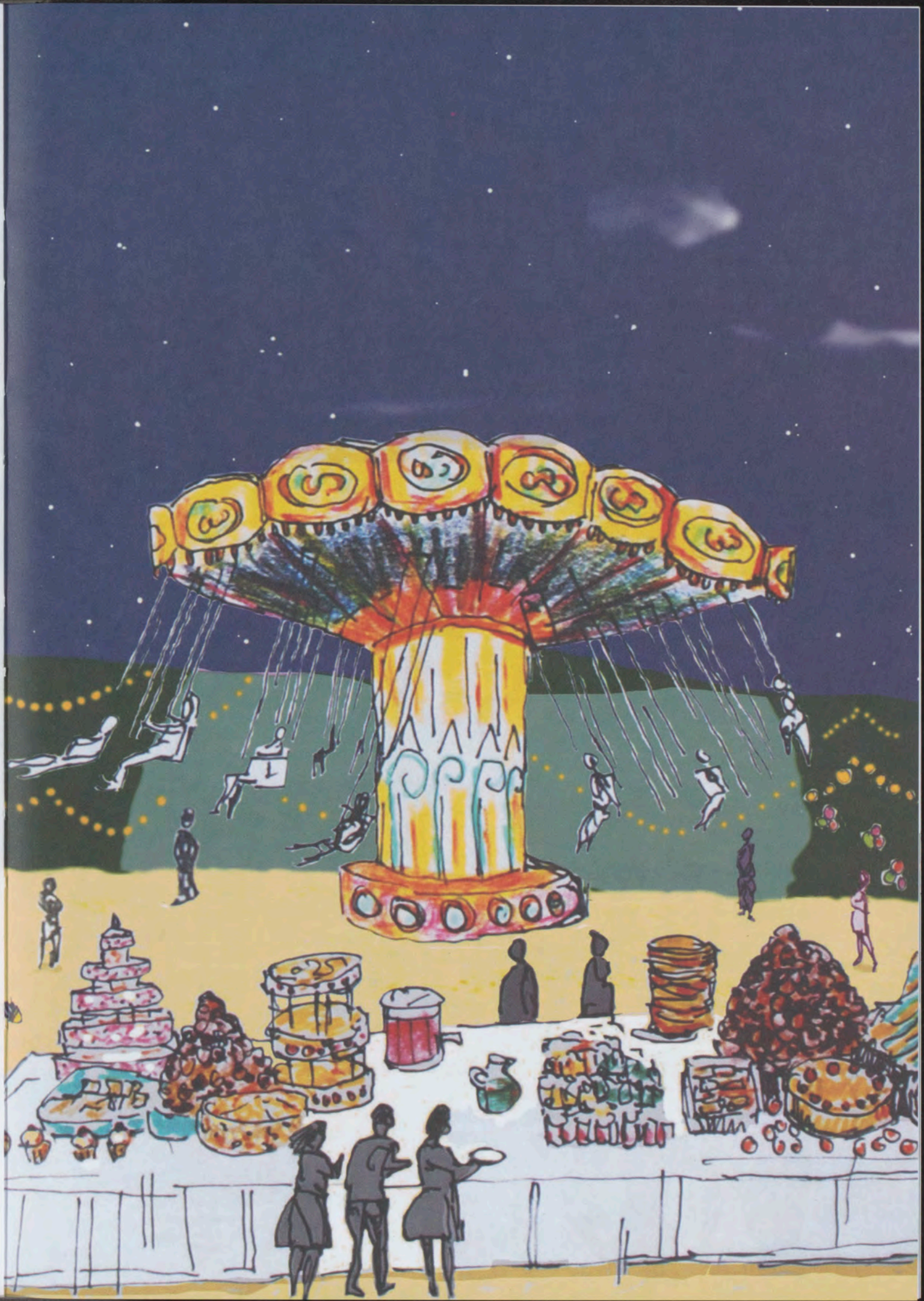

Na het ritje op de kamelen is Marisa haar verlegenheid helemaal kwijt.
'Surisa...', zegt ze.
'Ja Marisa, ik luister, wat is je volgende wens?'
'De straathonden die van niemand zijn en de dames die hun eten komen geven...'
'Je hebt niet goed gekeken, lieve Marisa. Je had alleen maar aandacht voor de draaimolens, voor de lichtjes en de ballonnen en de vlaggetjes en voor de clowns en niet te vergeten voor het lekkers', plaagt Surisa. 'Ik heb van mijn sterretjes weer spiegeltjes gemaakt, kijk er maar eens in. Dan weet je meteen dat de honden en de dames, die al een hele tijd onderweg waren, intussen zijn aangekomen. Kijk goed!'
Wat Marisa in de spiegeltjes ziet, doet haar bijna omvallen van verbazing.
Dit is echt te gek om waar te zijn! Zoiets heeft ze nog nooit gezien. Maar als ze ongelovig omkijkt, ziet ze hetzelfde als wat ze in Surisa's spiegeltjes zag: twee open 'partybussen' die ze wel eens met joelende kinderen en luide muziek door de straten van de stad heeft zien rijden om een verjaardag te vieren. Er zitten nu echter geen feestvierende kinderen in de bussen, maar in de ene zitten, keurig rechtop, tientallen honden en in de andere de dames. Af en toe blaffen de honden luid, ze hebben vast erge honger. De dames stappen dan ook vlug uit met emmers voer en voerbakken. Ook de honden stappen uit, maar, al hebben ze honger, ze gaan toch netjes in de rij staan om op hun beurt te wachten. Het is een prachtig gezicht!
'Ongelooflijk..., dit is gewoon te gek, te gek, dit bestaat niet!' roept Marisa brullend van het lachen uit. 'Ik heb echt nog nooit gehoord dat honden in partybussen rijden!'
Surisa schaterlacht alweer. 'Heb ik dat ook alweer niet mooi voor je geregeld Marisa?

Ben je nu tevreden?'
Marisa is meer dan tevreden.
'Maar er is één ding dat we nog niet hebben gedaan', zegt Surisa geheimzinnig.
'We moeten de uitkijktoren nog beklimmen. Dat doen we tot besluit, oké?'
Marisa vindt het prima, ze heeft zoiets nog nooit gedaan en het lijkt haar een bijzonder avontuur. Daar gaan ze dan, hand in hand, strikken dansend van plezier.
Behalve de wenteltrap is er ook een lift om naar boven te gaan. Naast de lift staat een clown.
'Als ik me niet vergis', zegt hij vriendelijk, 'dan hebben we hier de dames Ri-Ra-Regel en Zi-Za-Zuurgoedverkoopster.'
'Dat klopt, heer Cli-Cla-Clown', 'en als u het goed vindt gaan we even naar boven.'
Surisa schijnt de clown te kennen.
Hij draagt een rare paarse broek met gele stippen die veel te wijd is. Er is een touw om zijn middel gebonden om te voorkomen dat de broek op zijn enkels zakt. Zijn bovenlijf is bloot en hij heeft vuurrode borstharen. Ook zijn hoofdhaar is rood, maar dat lijkt een pruik. In zijn oren heeft hij grote koperkleurige ringen. Uit zijn kapotte, veel te grote schoenen steken zijn blote tenen. Zijn gezicht is spierwit gepoederd met in het midden een ronde, rode neus die met elastiekjes achter zijn oren op zijn plaats gehouden wordt.
'Hoe wensen de dames naar boven te gaan: met de lift of met de trap? Ik waarschuw jullie wel hoor, er zijn honderd treden, dat weet je toch hè, dame Ri-Ra-Regel?'
Marisa kijkt haar vriendinnetje vragend aan.
'We nemen de trap, heer Cli-Cla-Clown, onze strikken willen graag blijven dansen!'
Ze beklimmen de trap met de honderd treden. Toch is Marisa helemaal niet moe als ze er eindelijk zijn. Boven op de uitkijktoren is er rondom een terras vanwaar ze een goed uitzicht hebben op de verlichte stad. Het is grontapu... schitterend... prachtig...!
Alweer iets dat Marisa nog nooit heeft beleefd. Een echt avontuur. 'O..., wat is dat mooi', zucht ze. 'Dit moet dan toch wel de laatste verrassing zijn. Ik geloof niet dat er nog iets mooiers dan dit bestaat.'
'De laatste verrassing... de laatste verrassing...' Surisa zegt het op een geheimzinnige toon. 'Wacht maar eens af wat de laatste verrassing is...'
En ze laat afwisselend haar sterretjes schitteren en haar spiegeltjes glimmen.
Opnieuw bekijkt Marisa zichzelf in de glimmende spiegeltjes. Wat ze ziet is een gelukkig meisje met een rose feestjurk en een rose strik.

Opeens horen ze lawaai op de trap... De schoonheid en de rust worden op een wrede manier verstoord. Ze horen iemand roepen, roepen, roepen, de stem klinkt opgewonden... Het lijkt de stem van de gekke clown die beneden bij de lift stond. Ja, klep-klap-klep-klap-klep-klap klinkt het..., dat zijn de kapotte, te grote schoenen die ze horen op de traptreden. Hijgend bereikt hij het terras.
'Pas op, pas op', roept hij luid. 'De pesterige neefjes Ji-Ja-Jimmy en Ri-Ra-Reggie komen er aan! Ze zitten in de lift met een groot bekken vol water. Ze zeiden dat ze op zoek waren naar de Zi-Za-Zuurgoedverkoopster. Ik probeerde ze nog tegen te houden, maar ze gaven me een duw en smeten de deur van de lift voor m'n neus dicht. Volgens mij zijn ze iets heel slechts van plan. Pas op, pas op!' Dan kan hij niet meer en valt buiten adem, hijgend, languit op het terras.

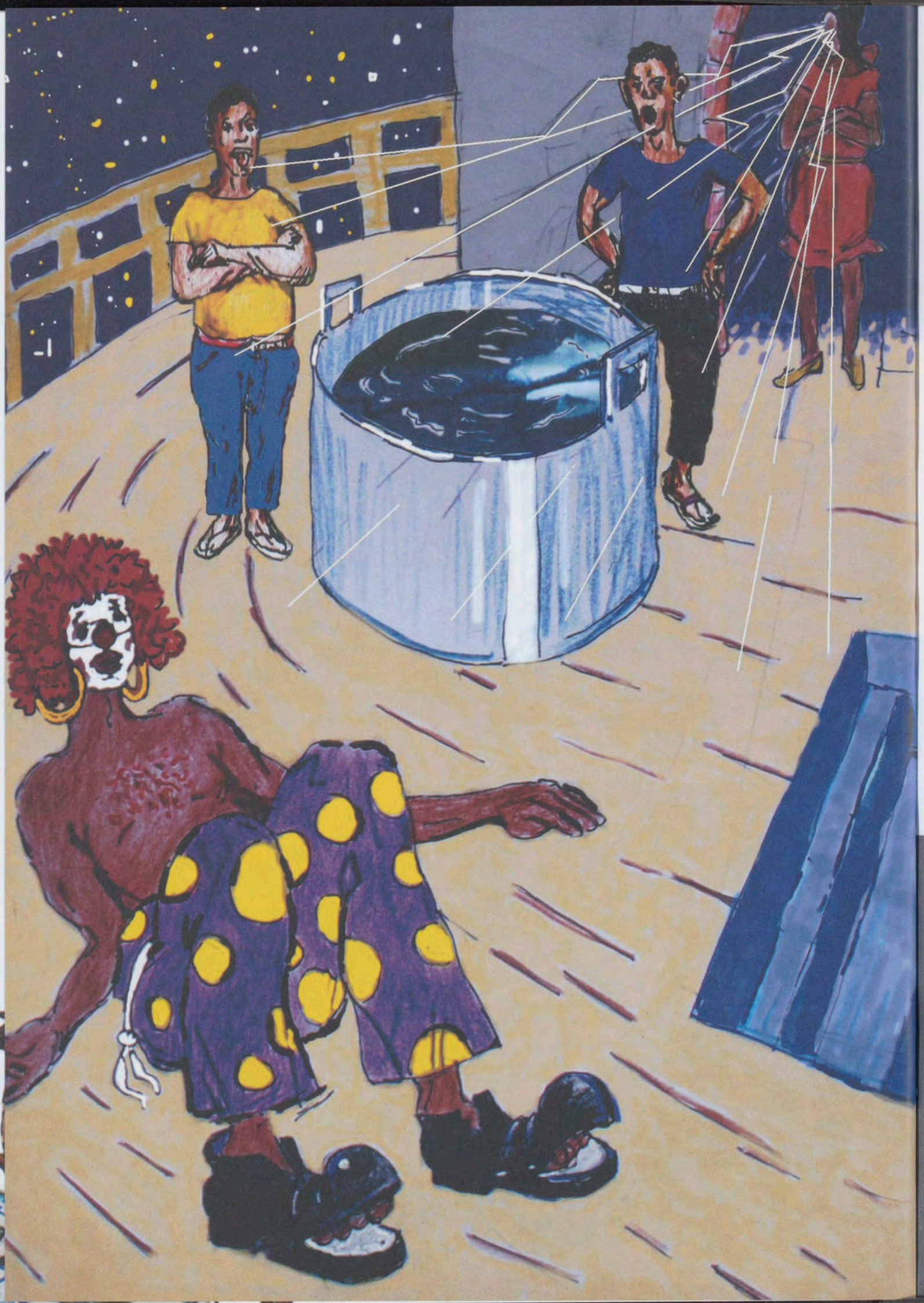

En jawel, daar horen de meisjes de lift naar boven komen. Ze zien de deur opengaan. Verlamd van schrik ziet Marisa haar pesterige neefjes uit de lift stappen, sjouwend met een enorm bekken vol water. Om hulp zoekend kijkt ze naar Surisa. Die is al druk bezig om te proberen met dreigende lichtflitsen uit haar spiegeltjes-sterretjes-ogen de jongens te verblinden. Maar het lukt haar niet... het lukt haar niet...
'Ay nicht Marisa', zegt Jimmy op treiterende, dreigende toon, 'deze keer gaat het echt gebeuren. We moeten je het pakslaag dat we op Colakreek kregen nog betaald zetten.'
'En pappie is nu héél ver weg', vult Reggie spottend aan.
'Vooruit, kom hier met die lelijke rotkop van je met je vlecht die lijkt op een vieze lange drol met een strik, we gaan jou verzuipen!' roepen ze allebei tegelijk.
En gemeen grijnzend komen ze op Marisa af.
Uit alle macht, maar tevergeefs, proberen Surisa's lichtflitsende ogen te verhinderen dat er zoiets ergs met Marisa gaat gebeuren, maar helaas... het lukt niet, het lukt niet!
Op het moment dat de neefjes Marisa's vlecht grijpen en haar hoofd in het bekken willen duwen, gilt ze het uit:
'Pa! Pa! Pa! Help me! Help me! Help me! Die twee ellendelingen willen me alweer laten verdrinken!'
Wat er dan gebeurt, gaat razendsnel: een donderend lawaai van motoren, knipperende lichtflitsen, vele malen sterker dan die uit Surisa's ogen... een groot vliegtuig draait rondjes om het terras van de uitkijktoren!
'Pa! Help me! Die pestkoppen willen me alweer laten verdrinken!' gilt Marisa nog een keer zo luid als ze kan!
Dan, plotseling, is het stil. Doodstil.
Het vliegtuig is weg. Het terras is leeg. Surisa, de clown en ook Jimmy en Reggie met hun bekken vol water zijn verdwenen. Marisa is alleen. Weer voelt ze zich zo licht als een veertje en zo vrij als.., nee, deze keer niet als een vis, maar als een vogel! Een vogel die vliegen wil, net zo snel als het vliegtuig. Marisa beweegt haar armen alsof het vleugels zijn, op en neer, op en neer, steeds sneller! Net voor ze opstijgt hoort ze als een echo in de verte haar droomzusje fluisteren: 'Dit is de grootste verrassing die ik voor je geregeld heb Marisa. Ik had hem dan ook met opzet voor het laatst bewaard.'
Dan vliegt Marisa weg, licht als een veertje, vrij als een vogel, het vliegtuig achterna.

3. De grootste verrassing

'Verrassing..., verrassing...,verrassing...,verrassing...' is het woord dat Marisa telkens weer hoort. Maar dat is ma's stem! Marisa schrikt wakker.
'Wakker worden Marisa, wakker worden, er is een grote verrassing gekomen', hoort ze ma nu duidelijk zeggen.
Nee toch? Is ze in slaap gevallen terwijl ze op ma's spullen moest letten? Zijn er klanten geweest? Misschien is alles wel gestolen. Hoe kon dat nu gebeuren? Die Surisa-Regel-Risa ook, met haar spiegeltjes-sterretjes-ogen en haar feestjurk en haar strik die zo nodig een pretpark en al het andere moest regelen. Hoe heeft ze zo dom kunnen zijn om ma's swit'sani daarvoor te laten? Dat alles flitst razendsnel als één gedachte door haar hoofd. Ze gaat rechtop zitten en doet haar ogen open.
Nee toch? Nee toch? Dat kan niet waar zijn! Dat kàn gewoon niet waar zijn!
'Dit is de grootste verrassing die ik voor je geregeld heb Marisa', fluisterde Surisa zonet nog, herinnert ze zich opeens. Maar dit, nee, dit had Marisa nooit kunnen vermoeden. Ze is meteen klaarwakker en met een luide kreet van vreugde springt ze in twee sterke, wijd uitgespreide armen.
'Marisa, meisje van me, m'n oogappel, mi wan ai karu!'
Eindelijk, eindelijk! Wat heeft ze naar die stem en die speciale woorden verlangd en wat heeft ze er lang op moeten wachten. Ze kan alleen maar haar armen om zijn middel klemmen en haar gezicht tegen zijn borst drukken, terwijl pa haar stevig vasthoudt. Ze kan geen woord uitbrengen, ze is alleen maar blij.. blij... blij... Praten zullen ze later wel.

4. Zo kwam alles goed

a was teruggekomen.
Ze was weer zijn meisje, zijn oogappel, zijn wan ai karu.
Hij kon meteen werk krijgen.
Tweemaal per week bracht hij Marisa naar Parima voor zwemles.
Ma hield op met het verkopen van haar zuurgoed en ander lekkers, maar kreeg zoveel verzoeken van vaste klanten dat ze er na een tijdje toch maar weer mee begon, natuurlijk met de hulp van Marisa.
Pa repareerde het hek en Marisa mocht in het dierenasyl in de Cultuurtuin een hondje uitzoeken: een slim bruin vrouwtje deze keer, met glimmende oogjes, dat ze ... "Surisa" noemde.
En de echte Surisa? Die verschijnt af en toe nog wel eens in Marisa's dromen.
Van de pestkoppen Jimmy en Reggie droomt ze gelukkig niet meer. Het zijn nog steeds twee misselijke, verwende jongens die zich regelmatig misdragen en aan één pakslaag blijkbaar niet genoeg hadden. Maar Marisa laten ze met rust na wat er op Colakreek is gebeurd.
De dromen over Surisa brengen altijd vrolijkheid.
In de ene droom is ze Surisa met de spiegeltjes waarin Marisa zichzelf ziet, héél soms in een rose feestjurk en met een rose strik in haar vlecht. In een volgende droom zijn de ogen sterretjes die Marisa weer het gelukkige gevoel geven. Altijd draagt Surisa haar rode feestjurk en rode strik. Haar spiegeltjes glimmen, haar sterretjes schitteren, haar vlecht met de strik danst.
Ze fluistert dan in Marisa's oor: 'Weet je 't nog Marisa?'
En òf Marisa 't nog weet. Hoe zou ze ooit het speeltuinfeest kunnen vergeten? Alle mooie dingen die haar droomzusje voor haar regelde? De feestjurk, de strik, de schoenen, het pretpark, de kamelen, de honden in de partybus en het allermooiste... het vliegtuig dat precies op tijd haar vader terugbracht! Maar steeds als ze Surisa dan eindelijk die bigi brasa wil geven om haar te bedanken, wordt ze wakker en is Surisa verdwenen. Als een echo in de verte klinkt haar vrolijke lach.

In 'HET SPEELTUINFEEST' brengt Cobi Pengel grote en kleine lezers naar een wereld waar droom en werkelijkheid naast elkaar bestaan.

Marisa laat zich door haar droomzusje Surisa mee-nemen naar een speeltuinfeest vol verrassingen.

Het kleine speeltuintje dat zij soms met haar moeder bezoekt, blijkt veranderd in een groot pretpark waar de meest wonderlijke dingen gebeuren. Wensen worden er vervuld en dromen worden er werkelijkheid.

Een ritje op de rug van een kameel, straathonden die Marisa vrolijk maken omdat ze zich als mensen gedragen..., niets is er onmogelijk of te gek. Welk kind zou het allemaal niet eens willen meemaken?

Maar oooh..., wat is Marisa gelukkig als de verrassing die Surisa voor het laatst heeft bewaard, geen droom blijkt te zijn, maar werkelijkheid...

Evenals aan 'De gele papegaai', 'De grote en de kleine hengelaar', en 'Rozengeur voor oma Roos' leverde Albert Roessingh ook aan 'HET SPEELTUINFEEST' zijn artistieke bijdrage met extra feestelijke illustraties, waarmee opnieuw het resultaat van goed samenspel tussen auteur en illustrator bevestigd is.

Een uitgave van Stichting Projekten Christelijk Onderwijs Suriname